

KATRINE MARIE GULDAGER

fra Blank

Jeg står i græsset, jeg ligger i græsset, jeg befinder mig i græshøjde, jeg prøver at kigge ind i græsset, når det bliver slået, skåret over, så det ligner alt muligt andet, der bliver skåret over, sener og den slags: jeg tager hele tiden mig selv i at tro, at jeg er intakt, ligesom en ny dag der kommer, hel, en ny dag der kommer, man kan ikke skære den over, den bliver ved med at være hel, jeg tror hele tiden, at jeg er en dag: Peter råber til mig at der er frokost, varm frokost, det er helt reglementeret, det er lige på klokkeslættet, hver dag laver vi sovs, vi laver sovs og hælder den i vasken, når vi har fået nok: vi ligger og kigger ud gennem et gardin der blafrer, helt fint og enerverende, når lidt vind tager i det, tager i det, helt åbent: sengen er af træ, sengen er af egetræ, egetræ mere end en har snittet i, så fødderne er kommet til at ligne løvefødder, løvefødder der er kommet galt af sted, galt af sted, når solen spiller i dem, helt rødt.

Jeg er blevet angrebet af en detalje, det sker tit for mig at sådan en sætter sig fast, prikker og jager og stikker til mig, og det er lige meget hvad den hedder, detaljen, den bliver bare ved med at vokse, sprede sig fra zone til zone, angribe mig fra alle sider, mens jeg leder efter et bevis, en urokelig tegnsætning, noget der ikke kan gøres om, vendes og drejes, noget der ikke kan kastes for nyt lys, men det kan det hele, det kan det meste, og så er der bare en masse begivenheder tilbage, begivenheder som har fundet sted eller vil finde sted: jeg tror ikke at der er noget jeg ved, jeg har tænkt meget over det, og jeg tror faktisk ikke, at jeg ved noget som helst, sådan rigtig, jeg tror ikke jeg ved noget, man ikke lige kan hamre en kile ind under og slå i stykker: det starter helt småt, i en lille flække af huden, starter som et lille mylder af landsby, hår, fødder, og hovedgaden, hovedgaden der bare ligger der, fladt og på ryggen, håret forsvinder bag huse, hjørner og sort: jeg lukker øjnene, lukker øjnene og jeg holdes fast, holdes helt fast af ham, holdes fast af hænder, hud og knogler, tænder, spyt: og jeg er en landsby han vælter rundt i, vælter rundt i med arme og ben og cykel, vælter rundt i med en sol på hver finger: og så smiler han, gør han, han smiler dumt og helt op til ørerne, smiler og griner fuldstændig dumt, og som om alt er, som det skal være.

Vi er helt urimeligt alene med hinanden, der kommer slet ikke nogen indblanding udefra, og jeg føler mig fri, pludselig føler jeg mig stinkende fri, jeg er ikke død: jeg føler mig fri til at svæve over gården, myndingen, fri til at dykke ned i et muldvarpeskud, og sidde fast, fri til at fortabe mig i jord, mad, søvn, jeg er fri til at gå ud i en farve, en himmel, uden at komme tilbage: mest af alt ville jeg gerne være en bølge, jeg ville gerne være vand, et brus af ilt, jeg ville gerne være en rytme, en transport for hemmelige atomer, små runde kerner man ikke kan snitte i: dét ved jeg pludselig, at de findes, det er ikke noget jeg har fået fortalt, og så brydes de bølgerne, og så kan man være der, være til stede på stranden, mens man ser på det, det er smukt: Liv har besluttet sig for at holde mig fast, helt fast, mens jeg svæver, hun holder mig ret fast, og hun bruger hjælpemidler: hun har fjernet mine hænder, hun mener ikke jeg har brug for dem længere, hun mener godt jeg kan undvære mig selv, når jeg nu har hende, hun mener godt jeg kan blive hvad jeg vil, metal eller skrot, jeg har jo hende mener hun, hun mener jeg kan betragte mig selv som et materiale, en struktur, og jeg prøver, jeg prøver at komme fri, normalt vil jeg ikke bindes.

Jeg ved ikke hvorfor jeg ikke river svinestien ned, den har stået der for længe, træværket er råddent og der er ingen vinduer, der er ikke noget lys, svinene bor slet ikke godt derinde, de trænger til at komme ud i det fri, de trænger til at grynte rundt i jorden, rive alt muligt op, plasticposer: det er et problem at den egentlig er fredet, svinestien, at kampestenene er fredet, jeg kan komme i vanskeligheder, og det er et problem, jeg kan ikke rive svinestien ned, og jeg kan ikke lade være: jeg går over til chatollet, jeg har et ekstra chatol i en af laderne, det er der mange af mine forfædre der har følt sig forbundet med, det chatol, brugt det som et alter af hemmelige skuffer og mahogni, de har haft planer med det chatol, forestillinger om det, det er for småt: når jeg sidder ved det er det for småt, skufferne sidder fast i fugt, og benene knækker sammen i hø, de knækker sammen, mens lågerne klapper, og topstykket vrider sig i årerne: det kan ikke være inde i sig selv, chatollet, det savner plads, det vrider sig, og det kan ikke komme til at vokse, fordi træet er dødt, træet er dødt, og nogen har smurt det over med lak, lak og fernis, og det er overfladen jeg taler om.

Note: Teksterne er uddrag fra Katrine Marie Guldagers roman *Blank*, der udkom på Gyldendal i 1996.